

การรับใช้ที่คลัง

“สมาชิกทุกคนของศาสนจักรช่วยเหลือกัน
และกัน พวกเราจึงไม่มีใครต้องหิวโง่เลย”

โดย คริสติน เมอร์ริลล์
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

เรื่องนี้เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกา

โดมินิกขึ้นรถและคาดเข็มขัดนิรภัย
“เรากำลังจะไปไหนกันครับ?”

เขากลามคุณแม่

“เราจะออกไปรับใช้ค่ะ” คุณแม่
บอก “มีครอบครัวที่ต้องการให้ช่วย
เรื่องอาหาร”

พวกเขาขับรถไปอาคารสี่เหลี่ยม
ใหญ่ โดมินิกไม่เคยไปที่นั่นมาก่อน
“ที่นี่ที่ไหนครับ?” เขากลาม “ผมนึก
ว่าเราจะไปซื้ออาหารที่ร้านเสียบอีก”

คุณแม่เปิดประตูรถ “ที่นี่เรียกว่าคลัง
ของอาหารค่ะ เหมือนร้านขายของชำ
เว้นแต่ลูกค้าไม่ต้องจ่ายค่าอาหารที่นี่”

ดวงตาของโดมินิกเบิกกว้าง
“ทุกอย่างฟรีหรือครับ?”

“ทำนองนั้นค่ะ” คุณแม่บอก

“เมื่อเราอดอาหาร เราสามารถจ่ายเงิน
บริจาคอดอาหารเหมือนกับที่เราจ่าย
ส่วนสิบ เงินส่วนนั้นช่วยซื้ออาหาร
เข้ามายังคลังแห่งนี้ จากนั้นเมื่อคนจาก
โบสถ์มีเงินไม่พอ พวกเขาสามารถขอ
ความช่วยเหลือจากอัครทูตและมาที่นี่
เพื่อรับสิ่งที่พวกเขาต้องการ ส่วนในที่
ที่ไม่มีคลัง อัครทูตก็มีวิธีช่วยอื่นๆ ค่ะ”

โดมินิกเดินไปที่ประตูกับคุณแม่
“ครอบครัวที่เราช่วยเหลือวันนี้มีเงิน
ไม่พอซื้ออาหารหรือครับ?”

“ตอนนี้พวกเขาไม่มีค่ะ” คุณแม่ตอบ
“แต่นั้นคือสาเหตุที่เราช่วย! สมาชิกทุก
คนของศาสนจักรช่วยเหลือกันและกัน
พวกเราจึงไม่มีใครต้องหิวโง่เลย”

โดมินิกพยักหน้า “ผมดีใจที่พวกเขา
จะได้อาหารครับ”

“แม่ก็เหมือนกันค่ะ ที่นี้ไปกัน
เถอะ! แม่จะให้ลูกเห็นว่าเราจะใช้คลัง
อย่างไร”

โดมินิกและคุณแม่เดินเข้าไปใน
คลัง มีชั้นวางของต่างๆ บนชั้นหลาย
แถว เหมือนกับร้านค้า

คุณแม่ดึงกระดาษออกมาจาก
กระเป๋า “นี่เรียกว่า ‘ใบคำสั่งอาหาร’
เป็นรายการสิ่งที่ครอบครัวต้องการ
อัครทูตและประธานสมาคมสงเคราะห์
ทำงานร่วมกันเพื่อช่วยพวกเขาเขียน
รายการค่ะ”

“แม่ก็ใช้ใบรายการทุกครั้งเวลาซื้อ
ของด้วยนี่ครับ” โดมินิกพูด

“ใช่ค่ะ! เราจะต้องแน่ใจว่าได้ของ
ทุกอย่างครบถ้วนในรายการ เพื่อให้
ครอบครัวได้สิ่งที่พวกเขาต้องการ”

คุณแม่หยิบรถเข็น จากนั้นอาสา
สมัครคนหนึ่งช่วยพวกเขาหาสิ่งที่
เขียนไว้ในรายการ โดมินิกเห็นรถเข็น
คุณแม่นำของต่างๆ ใส่ในรถเข็น

“โอเค แม่ว่าเราเสร็จแล้ว!” คุณแม่ดู
ใบรายการอีกครั้ง “มาตรวจดูกันเถอะ
ว่าเราได้ทุกอย่างครบแล้ว เรามีกล้วย
หรือเปล่า?”

“มีครับ!” โดมินิกตอบ

“ขนมปังล่ะ?”

“มีครับ!”

เมื่อเสร็จแล้ว อาสาสมัครช่วยพวก
เขานำอาหารไปใส่ไว้ในรถ โดมินิก
โบกมือลา

“เป็นไงบ้างลูก?” คุณแม่ถาม
ขณะขับรถกลับบ้าน

ท่านจะทำอะไรได้บ้าง
เพื่อช่วยคนขัดสน?

“เยี่ยมเลยครับ!” โดมินิกพูด “แต่ก็
... ไม่ค่อยดีด้วย”

คุณแม่ดูแปลกใจ “ทำไมไม่ค่อยดี
ล่ะจ๊ะ?”

“เพราะว่าพอเห็นอาหารพวกนั้น
แล้วทำให้ผมหิวครับ! เราแวะทานมือ
ที่ข้างตอนขากลับได้ไหมครับ?”

คุณแม่ยิ้ม “ได้สิจ๊ะ! คนขยันอย่าง
ลูกก็ต้องการอาหารเช่นกัน”

โดมินิกยิ้มตอบ เขารู้สึกดีในใจที่
ช่วยเหลือคนในวันนี้ ●